

Arrest

**nr. 33 334 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 30 augustus 2006 in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 25 april 2007 kwam verzoekster België binnen, in het bezit van een nationaal paspoort met Schengenvisum type D.

1.3. Verzoekster diende op 17 augustus 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Marokkaanse schoonvader.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaarde de vestigingsaanvraag bij beslissing van 26 september 2007 zonder voorwerp.

1.5. Verzoekster diende op 30 mei 2008 een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.6. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 11 juli 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Op 19 november 2008 werd verzoekster door de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen, gelet op het ontbreken van een beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid inzake de vestigingsaanvraag van 30 mei 2008, in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart.

1.8. Op 4 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Bij arrest nummer 25 928 van 10 april 2009 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 ingestelde beroep.

1.10. Op 3 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekster op 25 juni 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vreemdeling die wettig in het Rijk verblijft, maar die niet voldoet aan de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden voor een machtiging tot verblijf, ook het bestaan van buitengewone omstandigheden moet aantonen om zijn aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied te rechtvaardigen.

Het feit dat betrokkene procedure van aanvraag tot vestiging nog lopende is, zij regelmatig in het Rijk verblijft, klacht heeft neergelegd tegen haar echtgenoot en schoonfamilie, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene stelt dat haar procedure betreffende de aanvraag tot vestiging nog lopende is. Op 10.04.2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr 25.928 het ingediende beroep verworpen. Aldus is er geen procedure meer lopende. Haar voorlopige verblijfstitel was geldig tot 03.06.2009. Deze werd niet meer verlengd daar haar procedure gezinshereniging negatief afgesloten is.

Het gegeven dat betrokkene klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot en schoonfamilie is geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan zich voor deze procedure laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Bovendien kan zij steeds met een toeristenvisum naar België komen indien zij persoonlijk dient te verschijnen.

Wat het gegeven betreft dat de terugkeer een schande zou zijn voor betrokkene, dit gegeven wordt niet gestaafd en kan dan ook niet weerhouden worden.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooral nog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: de omzendbrief van 19 februari 2003) zoals gewijzigd door de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007). Zij betoogt in wezen dat zij op het ogenblik dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende legaal in het Rijk verbleef en dat derhalve de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verondersteld worden aanwezig te zijn.

Verweerder werpt op dat verzoekster geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en haar kritiek derhalve niet dienstig is.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling een machtiging tot verblijf in regel dient aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze bepaling blijkt evenwel ook dat de wetgever de mogelijkheid voorzien heeft om van deze regel af te wijken via een koninklijk besluit. De Koning heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 twee situaties te omschrijven waarin het de vreemdeling toegelaten is om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Daarnaast heeft de wetgever door de invoering van een artikel 9bis in de Vreemdelingenwet zelf ook een afwijking voorzien op de regel dat een verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post dient te worden aangevraagd. Artikel 9bis voorziet immers dat in buitengewone omstandigheden - waarmee omstandigheden worden bedoeld die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen in het buitenland - de vreemdeling de mogelijkheid geboden wordt om de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in het Rijk. Daar verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk verwees naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij tevens aangaf welke "*buitengewone omstandigheden*" zij meende te kunnen invoeren om in België een verblijfsmachtiging te verkrijgen, kan zij niet in redelijkheid voorhouden dat zij een verblijfsmachtiging aanvroeg overeenkomstig artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekster hoegenaamd niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereisten die in deze reglementaire bepaling worden gesteld. Artikel 25/2, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt immers het volgende:

"§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoont :

1 ° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult."

Verzoekster verklaart weliswaar dat zij op het ogenblik van haar aanvraag legaal in het Rijk verbleef, maar uit het neergelegde administratief dossier blijkt niet dat zij bij haar aanvraag de documenten voegde waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij aan de in artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gestelde vereisten voldeed.

Tevens moet worden geduid dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet of aan reglementaire bepalingen en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627) en dus niet nuttig kunnen worden aangewend. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat de omzendbrief van 19 februari 2003 werd opgeheven door de omzendbrief van 21 juni 2007 en dat de inhoud van deze laatste omzendbrief geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden die worden opgelegd door artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

In zoverre verzoekster, bij de uitwerking van haar middel, tevens een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet lijkt te willen aanvoeren, dient de Raad op te merken dat deze bepaling slechts van toepassing is bij de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en de bestreden beslissing geenszins een einde stelt aan een dergelijk verblijfsrecht. Verzoekster kan bijgevolg niet nuttig naar deze wetsbepaling verwijzen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig is gemotiveerd, faalt zowel in feite als in rechte en dat niet op afdoende wijze werd geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarnaast licht zij toe dat de door haar aangebrachte elementen niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden omdat verweerder geen rekening heeft willen houden met de feitelijke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Zij benadrukt dat zij in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden duidelijk heeft aangegeven dat zij het slachtoffer is geweest van familiaal geweld en dat zij door haar schoonfamilie werd bedreigd met de dood. Zij betoogt dat haar schoonfamilie ook voortdurend dreigde om haar terug te sturen naar Marokko en er sprake was van fysieke agressie. Zij geeft aan dat zij haar land heeft verlaten om haar echtgenoot te kunnenervoegen, dat zij door het wangedrag van haar echtgenoot en haar schoonfamilie zonder documenten valt en dat zij te goeder trouw een huwelijk is aangegaan. Zij wijst erop dat zij dan ook hier wenst te blijven nu zij de stap heeft gezet om naar België te komen en poneert dat een terugkeer naar Marokko uitgesloten, zelfs onmogelijk is. Voorts meent verzoekster dat verweerder eerst een beslissing heeft genomen en pas achteraf motieven heeft verzonnen om deze beslissing te onderbouwen en dat nergens blijkt dat enige belangenafweging werd gemaakt waarbij rekening werd gehouden met de penibele situatie waarin zij zich bevindt. Zij stelt dat zij ingevolge haar huwelijk van rechtswege tot een verblijf dient te worden toegelaten en dat door de echtelijke moeilijkheden die haar man heeft veroorzaakt en de door hem klaarblijkelijk afgelegde valse verklaringen haar verblijfssituatie in het gedrang dreigt te komen. Verzoekster besluit dat volgens de rechtspraak van de Raad van State iedere beslissing op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent

moeten zijn en de beslissing verantwoorden. In haar repliekmemoirie vult verzoekster de toelichting bij het middel nog aan met rechtspraak.

3.2.1. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 69 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoekster er niet dienstig kan naar verwijzen.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet dient te worden geduïd dat deze bepaling betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekster nergens aanduidt op welke wijze deze rechtsregel zou zijn geschonden. Bij gebreke aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze, door verzoekster aangevoerde, bepaling zou zijn miskend wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd te worden.

3.2.3. Er dient daarnaast te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.2.4. In de mate dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad merkt op dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het herhalen van de elementen die zij reeds aanvoerde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze gegevens werden door het bestuur onderzocht en er werd gemotiveerd waarom ze niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing werd immers duidelijk aangegeven dat een vreemdeling die een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ongeacht zijn verblijfsstatus, ook aan de vereisten die gesteld worden in deze wetsbepaling dient te voldoen, dat het feit dat verzoekster op een andere juridische basis een verblijfsrecht poogt te verwerven op zich niet verantwoordt dat zij geen verblijfsmachtiging kan aanvragen via de reguliere procedure, dat zij zich kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman in de procedure tegen haar echtgenoot en schoonfamilie en dat zij nalaat te staven waarom een terugkeer naar Marokko een schande voor haar zou betekenen. Door het hernemen van haar argumentatie die reeds op een onderbouwde wijze door het bestuur werd afgewezen en door het aanbrengen van vage en theoretische beschouwingen geeft verzoekster weliswaar te kennen dat zij het niet eens is met de stellingname van verweerder, doch toont zij geenszins aan dat deze stellingname kennelijk onredelijk is. Ook door in haar repliekmemorie te duiden hoe het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt gedefinieerd in de rechtspraak van de Raad van State toont zij niet aan dat het bestuur in casu een verkeerde invulling heeft gegeven aan dit begrip. Daar verzoekster niet heeft voldaan aan de procedurevereiste die werd gesteld door artikel 9bis, kan ook niet ingezien worden welke verdere belangenafweging het bestuur nog zou dienen door te voeren. De vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd heeft immers tot gevolg dat geen verblijfsmachtiging in België kan worden afgeleverd.

In zoverre verzoekster in haar tweede middel opnieuw de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aanhaalt kan het voorts volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt overschreden heeft.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “*fair play*”-beginsel.

Verzoekster stelt dat uit de houding van verweerder duidelijk blijkt dat hij tekort komt aan zijn verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan. Zij stelt dat bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing rust, de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet worden gelegd, dat de feiten correct moeten worden beoordeeld en dat indien het bestuur alle omstandigheden in aanmerkingen had genomen en zorgvuldig had onderzocht de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Zij betoogt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich in België te mogen vestigen.

3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden gesteld dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.2. Het redelijkheidsbeginsel, dat verzoekster evenzeer geschonden acht, staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet weerhouden worden.

3.3.3. Aangezien daarnaast uit de uiteenzetting van verzoekster niet kan afgeleid worden dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK